

Το μαρτύριο ως προάγγελος χαράς

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Ο θάνατος ενός μάρτυρα ονομάστηκε “γενέθλιος ημέρα”, θέλοντας να επισημάνει της είσοδό του στη νέα ζωή, την αιώνια ζωή της Βασιλείας του Θεού. Το μαρτύριό του, αν και με τα μάτια της λογικής και του κόσμου τούτου θεωρείται αποτυχία, - αφού πεθαίνει στα χέρια των δημίων του - γίνεται αφετηρία δόξας και θριάμβου. Όπως ο Κύριός του νίκησε το θάνατο διά του θανάτου κι έγινε ο σταυρός Του πηγή χαράς και Ανάστασης, έτσι κι ο μάρτυρας του Χριστού μαρτυρώντας εισέρχεται στη ζωή Του κι άρα στην κατάργηση του θανάτου.

Να γιατί στη μνήμη των μαρτύρων, στην ανάμνηση του θανάτου τους, δεν ψάλλουμε νεκρώσιμα άσματα όπως στα μνημόσυνα των κεκοιμημένων, αλλά ύμνους και δοξολογίες, τροπάρια επαίνου και θριάμβου.

Η ανακομιδή των λειψάνων των αγίων, η μέρα δηλαδή που με σεβασμό και φροντίδα βγάζουμε από τον τάφο τα οστά, είναι η μέρα που βεβαιώνεται ακόμη μια φορά η αγιότητά τους. Η χάρη του Θεού μεταφέρεται και στο σώμα, ακόμα κι

αν η αγιασμένη ψυχή χώρισε απ' αυτό “προσδοκώντας ανάσταση νεκρών”.

Η σημερινή μέρα, που γιορτάζουμε την “ανακομιδή των λειψάνων του αγίου ενδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του τροπαιοφόρου”, μας παραπέμπει στη βεβαιότητα ότι η αλήθεια δεν βρίσκεται στα γεγονότα που μεθοδεύονται από το διάβολο και τα όργανά του. Νεαρός ο Γεώργιος, αξιωματικός στο Ρωμαϊκό στρατό, λεβέντης στην ψυχή και στο σώμα, δέχεται για την πίστη του στο Χριστό ύβρεις, βάσανα πολλά και σκληρά, και τελικά το θάνατο. Νίκησαν οι εχθροί του!

Όμως, για την Εκκλησία, ο Γεώργιος γίνεται άγιος Γεώργιος και τα μαρτύριά του τον καθιστούν “μεγαλομάρτυρα και τροπαιοφόρο”. Κανείς από μας δεν τον γνώρισε επί της γης κι όμως παίρνουμε το όνομά του, του αφιερώνουμε ναούς, του

φτιάχνουμε εικόνες, τον τιμούμε και τον δοξάζουμε, αποκτώντας μαζί του οικειότητα.

Ο χριστιανός που σηκώνει τις προσωπικές του δυσκολίες με υπομονή και εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού γίνεται μάρτυρας, όχι, βέβαια, του αίματος, όπως ο άγιος Γεώργιος, αλλά μαρτυρεί, βεβαιώνει, στον εαυτό του και στους άλλους, πως τον τελευταίο λόγο στη ζωή μας δεν τον έχουν τα γεγονότα που φαίνονται, οι δυσκολίες και δοκιμασίες, αλλά ό, τι περνά μέσα από τη ζωή και τη χάρη του σταυρωθέντος και αναστάντος Κυρίου.

Σηκώνοντας το σταυρό σου, όποιος κι αν είναι, όσο γνωστός ή άγνωστος στους άλλους κι αν γίνεται, χωρίς μιζέρια και μεμψιμοιρία αλλά γενναία και χαρούμενα, γίνεσαι ένας σύγχρονος μάρτυρας που μπορείς με παρρησία να πεις στο Θεό: «δια τους λόγους των χειλέων σου εγώ εφύλαξα οδούς σκληράς» (Ψαλμ. 16,4), “επειδή το είπες εσύ, εγώ ακολούθησα δύσκολους δρόμους”.

Στην άρση του σταυρού μας αποκτάται η οικειότητα με τον εσταυρωμένο Κύριό μας.

Στις δοκιμασίες βεβαιώνεται η γνησιότητα της πίστης μας.

Στη μαρτυρική πορεία μας γνωρίζουμε εμπειρικά τα μαρτύρια των αγίων και νιώθουμε σύνδεση μαζί τους.

Αλήθεια, δεν είναι η χριστιανική ζωή χωρίς δυσκολίες και πειρασμούς. Όπως και δεν είναι, βέβαια, χωρίς χαρά και αγαλλίαση πνευματική που γίνεται προάγγελος της αιώνιας, ατελεύτητης μέρας.

<https://bit.ly/2ZFHxkR>